

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Το πηγάδι της Μάντας

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Ομίχλη σηκώθηκε από το έδαφος και σερνόταν στις πλαγιές με μερικές γκρίζες απολήξεις που ακολουθούσαν πίσω και ταλαντεύονταν στον άνεμο σαν σκισμένο πανί. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου εμφανίζονταν προσεκτικά μέσα από τα σκισμένα σύννεφα αγγίζοντας με αγάπη τα φύλλα των μοναχικών δέντρων. Καθώς διαμορφώνονταν όλο και πιο ζεστά, έσκυβαν παιχνιδιάρικα στις στέγες των χτισμένων στενά μικροσκοπικών σπιτιών. Αχνές, νυσταγμένες φωνές ανθρώπων σύντομα μετατράπηκαν σε φασαρία και μια χαρούμενη κραυγή παιδιών γέμισε τις αυλές. Οι γυναίκες άρπαξαν τα βάζα και τους κουβάδες τους και έσπευσαν σε ένα κοντινό πηγάδι. Ανταλλάσσοντας εν συντομία καλημέρα, τους γέμισαν με νερό και έσπασαν το σπίτι τους.

Μόνο ένα κορίτσι με το όνομα Μάντα φάνηκε να μην βιάζεται. Ήταν η τελευταία που πήγε προς το πηγάδι, κάνοντας μικρά βήματα, σταματώντας κάθε τόσο. Σηκώνοντας τα μάτια της προς το Γκράντετς και τα τείχη της πόλης, γύρισε προς τα νότια και κοίταξε τον πέτρινο δρόμο που εξαφανίστηκε στην πεδιάδα. Διακρίνοντας αμυδρά στο βάθος ένα ασαφές περίγραμμα, σταμάτησε να προστατεύσει τα μάτια της από το έντονο φως του ήλιου και να έχει μια καλύτερη θέα.

Κάποιος ερχόταν από το δρόμο: ένας μοναχικός αναβάτης σε ένα κουρασμένο άλογο. Από απόσταση μπορούσε να πει ότι το ζώο είχε εξαντληθεί από το βαρύ βηματισμό και το χαμηλό κεφάλι του. Όταν το άλογο την έφτασε, το κορίτσι κοίταξε τον αναβάτη από κοντά. Η εξάντληση φαινόταν και στο πρόσωπό του. Ένα γοητευτικό πανωφόρι καλυπτόταν τώρα από ένα στρώμα σκόνη, ως σημάδι της μακράς διαδρομής. Το σπαθί του πάνω στη σέλα μαρτυρούσε πολλές μάχες στις οποίες είχε συμμετάσχει.

Όταν ο ιππέας έσκυψε κοντά της, το κορίτσι απομακρύνθηκε, αλλά για κάποιο λόγο ένιωσε ότι ο φόβος της διαλύθηκε και αποφάσισε να μην φύγει.

«Ποιο είναι το όνομά σου, κορίτσι;» ρώτησε ο ιππέας με βραχνή φωνή.

Μάντα, απάντησε.

Μάντα αγάπη μου, φέρε μου σε παρακαλώ λίγο νερό από το πηγάδι

Σε μια στιγμή η Μάντα ξέχασε όλους τους φόβους και την ταλαιπωρία της και έφερε νερό στον άγνωστο ιππότη που ήταν έτοιμος να πέσει. Όταν ο ταλαιπωρημένος αναβάτης και το άλογό του κάλυψαν τη δίψα τους, το κορίτσι τους ενθάρρυνε λέγοντας: «Ξέρετε τι λένε για αυτό το πηγάδι; Όποιος πίνει το νερό του θα μείνει πάντα κοντά»

«Δεν θα ήθελα τίποτα περισσότερο από αυτό», είπε ο ιππότης χαμογελώντας, «γιατί έχω ταξιδέψει κοντά και μακριά και πουθενά δεν έχω δει ένα κορίτσι τόσο όμορφο, ούτε έχω πιει νερό τόσο γλυκό και δροσερό».

Και έτσι ο ιππότης εγκαταστάθηκε στους πρόποδες του λόφου στον οποίο βρισκόταν η «Άνω Πόλη» (Gradec), και σύντομα παντρεύτηκε την όμορφη Μάντα. Πολλές φορές έχουν μεταφέρει την ιστορία της πρώτης τους συνάντησης. Λαμπερό και ευτυχισμένο θα θυμούνται τον τρόπο που την πλησίασε: « Μάντα, αγαπημένη μου...!» Έτσι, με την πάροδο του χρόνου, οι άνθρωποι ονόμασαν το πηγάδι «Το πηγάδι της Μάντας» (Μαντουέβατς).

Από την άλλη πλευρά, συνήθιζε να μιλάει για τον μέρος όπου η Μάντα κέρδισε (zagrabila στα Κροατικά) νερό με τόση μεγάλη γοητεία που ολόκληρη η περιοχή γύρω από το πηγάδι έγινε γνωστή ως Ζαγκράμπ και αργότερα ως Ζάγκρεμπ.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από εκείνη την εποχή, πολλές ιστορίες βυθίστηκαν στη λήθη. Τα τείχη της πόλης γύρω από την παλιά πόλη Gradec κατέρρευσαν επίσης, αλλά το πηγάδι της Μάντας, μαζί με τα ονόματα Manduševac και Zagreb (Ζάγκρεμπ), η λευκή πόλη υπάρχουν μέχρι σήμερα.